

Texte: Victoria Vázquez
Ilustrații: Carlos Jiménez
Copertă: Alberto Ayerbe
Paginare: Equipo Dessin
Traducere: Irina Marcu

Editura Girasol

Str. I. L. Caragiale nr. 72, clădirea B,
Sat Dudu, Comuna Chiajna, Județul Ilfov
Tel.: 021 436 1234; Fax: 021 436 1105
E-mail: office@edituragirasol.ro

© Susaeta Ediciones Spania
© Editura Girasol, pentru prezenta
versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României VÁZQUEZ, VICTORIA A

Comoara regelui Solomon / text de Victoria Vázquez ; il. de Carlos
Jiménez ; trad. de Irina Marcu. - Chiajna : Girasol, 2019
ISBN 978-606-024-024-2
I. Jiménez, Carlos (il.)
II. Marcu, Irina (trad.)
821.134.2

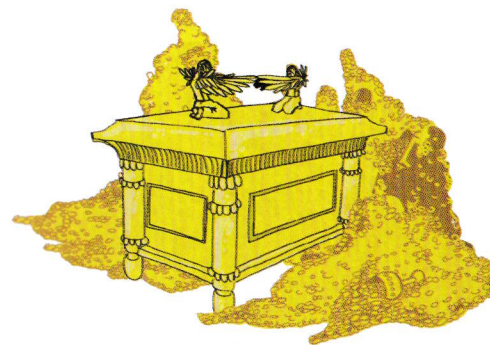
Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în nicio
formă și în nicio modalitate, electronică sau mecanică, inclusiv fotocopii, înregistrări și în
orice altă formă de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a editorului.

MAȘINA TIMPULUI

COMOARA REGELUI SOLOMON

Text de Victoria Vázquez

Ilustrații de Carlos Jiménez

GIRASOL

CĂLĂTORII ÎN TIMP

Alex

De fapt, numele ei este Alexandra, dar preferă să i se spună Alex, pentru că i se pare un nume mult mai potrivit pentru o aventurieră. Este o fetiță curajoasă și extravertită, mereu dornică să găsească aventuri în cele mai obișnuite situații din viața de zi cu zi. Lui Alex îi place să călătorească și să-și petreacă weekendurile la bunica ei. Îi plac pisicile și caii, pâinea prăjită cu dulceață de căpșuni și culoarea portocalie.

Qiang

Fiul unei frumoase chinezoaice și al unui avocat spaniol, Qiang a luat câte ceva din ambele culturi. Îi place mâncarea gătită de mama lui, deși urăște sosul de soia. Culoarea lui preferată

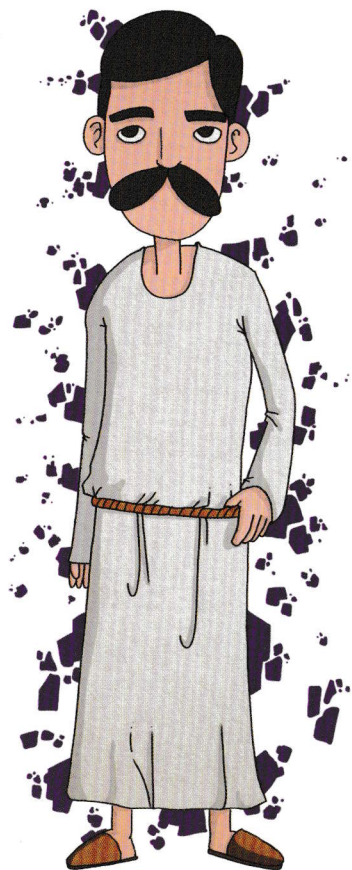

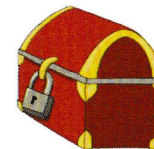
este albastrul. Lui Qiang îi place mult să citească pe terasa casei sale și să asculte muzică clasică și este pasionat de istorie.

Dickson

William Kennedy

Dickson este un inventator care s-a născut în 1860. În cărțile de istorie apare ca fotograf, inginer și regizor de film. Ceea ce nu se spune, pentru că e un mare secret, este că W.K. Dickson este un Călător în Timp. Lui Dickson îi place să proiecteze mașinării ciudate, să se plimbe cu câinele său, Samson, și îi plac ceaiul și fursecurile cu unt.

I

LEGENDA PEȘTERII LUI HERCULE

egenda spune că acum mulți, mulți ani, **Hercule Egipteanul** a ajuns la Toledo și a fondat o școală de științe oculte. Pentru ea a ales niște peșteri enorme în care a construit un palat magnific, unde a ascuns o mare **comoară**, precum și Arca Alianței și magica **Masă a lui Solomon**, care oferea celui care o avea cunoașterea întregului univers. A pus la ușă un zăvor uriaș și a ordonat ca fiecare rege din Toledo, la încoronare, să adauge încă un lacăt și să nu se intre niciodată în peșterile misterioase, pentru că altfel se vor întâmpla dezastre îngrozitoare. De asemenea, a numit o gardă specială de zece bărbați care să protejeze cheile și să împiedice orice muritor să intre.

Timp de secole, **fiecare rege din Toledo** s-a supus poruncii lui Hercule și deja se strânseseră **24** de lacăte la ușă atunci când a urcat pe tron Rodrigo.

Când regele a auzit de ciudata tradiție și când a aflat de **marea comoară ascunsă** în spatele enormei uși de stejar, nu doar că a refuzat să mai adauge un lacăt, dar le-a poruncit gărzilor să-i aducă cheile pentru a putea intra în peșteră.

Cu toate acestea, pierzându-și răbdarea, n-a mai așteptat gărzile, ci **a spart toate lacătele** și a intrat singur în peșteră.

După ce a mers și a tot mers, a ajuns într-o încăpăre albă ca neaua, ai cărei pereți erau acoperiți de cel mai pur alabastru. Peste tot erau grămezi de giuvaiere de argint; perlele și diamantele străluceau din minunate **cufere** de sidef și fildeș.

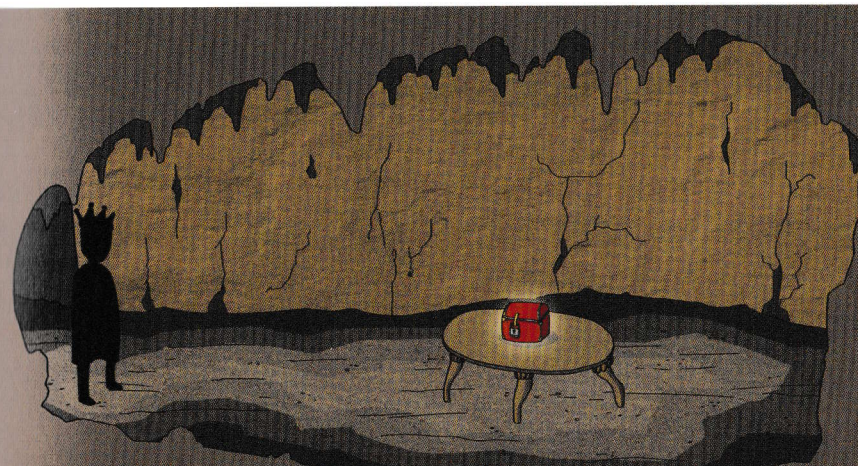
Regele a continuat să meargă și a ajuns într-o a doua încăpăre, neagră ca o noapte fără stele. Pereții și podeaua erau cu totul și cu totul din obsidian. **Cufere de abanos** adăposteau nenumărate pietre de agate, onix, safire și chihlimbar negru, toate de un negru adânc.

Apoi, regele a ajuns într-o a treia încăpăre, cu totul verde, ca o prerie primăvara. Pereții și podelele erau de jad și peridot și a putut vedea **strălucirea smaradelor**, a aventurinului și a turmalinului, toate minunat șlefuite.

Înnebunit de râvnă, a continuat să meargă până a ajuns într-o încăpăre roșie ca sângele. Pe pereți și pe podea străluceau granate șlefuite și munți de rubine, spineli și opale de foc, astfel încât întreaga încăpăre părea să fie în flăcări.

Dar ceea ce i-a atras atenția cel mai mult a fost **un cufăr de aur roșu** aflat în mijlocul încăperii. Era așezat pe o masă de cedru sculptată.

Deoarece cufărul era ferecat cu un lacăt uriaș, regele s-a gândit că înăuntru cu siguranță se aflau comori cu mult mai valoroase decât toate giuvaie-

rele pe care le văzuse. Astfel, cu mâinile tremurânde, a spart lacătul și a ridicat încet capacul cufărului.

Luis, ghidul, și-a întrerupt povestea și s-a uitat la copiii care-l priveau cu ochii mari, așteptând finalul legendei.

– Dar ce era înăuntru? a răbufnit într-un final Alex, nerăbdătoare să dezlege marele mister.

– Regele Rodrigo a deschis încet capacul cufărului. Și singurul lucru pe care l-a putut vedea înăuntru a fost o pânză albă. A ridicat-o și a întins-o. Pe ea erau desenați călăreți înarmați până-n dinți, înveșmântați ca războinicii arabi, și cu litere de aur scria: „Când această pânză va fi întinsă și aceste siluete se vor vedea, bărbați îmbrăcați astfel vor cuceri țara peste care vor deveni stăpâni...” Era anul 711. La câteva zile după aceea, regele a murit în bătălia de la Guadalete, în care au învins musulmanii, care la doi ani după aceea au cucerit Toledo și au pus stăpânire pe comoara regală. Ghiciți ce nu au găsit nicio dată? Cel mai important lucru din întreaga comoară: masa regelui Solomon! Și știți care

este cea mai bună parte a poveștii? Că peșterile din legendă sunt chiar acestea!!! Peșterile lui Hercule, ale căror secrete încă n-au fost dezvăluite!!! Secole de-a rândul mulți aventurieri le-au căutat, dar masa este în continuare bine ascunsă și bine păzită de vraja lui Hercule, în misterioasa lui peșteră..., a concluzionat Luis, ridicând vocea și făcând o reverență teatrală.

Copiii au aplaudat entuziasmați. Acea avea să fie cea mai frumoasă excursie din acel an! Dar Elena, profesoara lor, și-a dres glasul și l-a privit încruntată pe ghid.

– Sigur, ar putea fi doar o legendă, iar aceste galerii ar putea fi doar niște depozite de pe vremea romanilor, a concluzionat Luis cu un gest obraznic.

Apoi au început să se îndrepte către ieșire. Elena era prima și îi spunea lui Luis că nu e bine să le umple capul copiilor de povești fantastice și că ar fi mai bine să îi învețe istoria cât mai realist. Dar ghidul, cu vocea lui profundă de actor, i-a răspuns că nu era rău să spui lucrurile într-o formă mai emoționantă.

Alex a rămas în urmă, luându-l de braț pe Qiang, cel mai bun prieten al ei.

– Dar eu cred că **legenda este adevărată**, i-a șoptit.

– De ce crezi asta? Ai auzit ce a spus domnișoara Elena... de fapt, ea știe foarte bine istorie și acestea sunt niște tuneluri enorme, foarte vechi...

– Qiang, îți spun eu că nu e așa... O aventurieră se pricepe la lucrurile astea! Tata, care e un mare arheolog, spune că întotdeauna în spatele unei legende stă o poveste adevărată... și aici e vorba de **palatul lui Hercule din Egipt**. O să-ți demonstrez, i-a spus prietenului ei observându-i gestul sceptic. Din ce era făcută a treia încăpere?

– A treia?

– Da, hai, amintește-ți, tocmai ne-a spus Luis. Prima era albă ca zăpada, a doua era neagră ca o noapte fără stele și a treia...

– A treia era verde, de jad și peridot...

Alex și-a întins mâna și i-a arătat ce ascundea în pumn de ceva vreme. **Era o pietricică rotundă, translucidă**, de un verde minunat. Era o piatră de jad.

Qiang a făcut ochii mari, surprins.

– Am găsit-o pe jos, la intrare. De fapt, chiar atunci când domnișoara Elena ne povestea despre romani... și bătea ușor din picior. Și atunci câteva pietricele s-au rostogolit pe jos. Printre ele am găsit-o pe asta, am luat-o pentru că arăta **ca un cap de leu**. Îi vezi botul și coama? a spus ea arătându-i o parte mai proeminentă.

De fapt, piatra, mare cât o nucă, era destul de tocită. Dar chiar și așa, se distingeau trăsăturile unui leu.

– Da, e-adevărat, chiar seamănă cu un leu, a recunoscut băiatul.

– Mi s-a părut deosebită, frumoasă... așa că am luat-o și, pentru că era plină de pământ, am șters-o de pantaloni. **E din jad**, a explicat ea atotștiutoare.

– Dar asta înseamnă... a privit-o Qiang.

